

CSÁK GYÖNGYI

Elégtétel

Jelen és múlt kapaszkodik
az idő archív tekercsén
ódában fognak közre
könyörgőre kulcsolt jelzők
s térdreerogyó igék.

Hiába morzézik az Isten,
nem válik külön
lelkemtől a lelked,
halhatatlanságból
szövöd szemfödőm
mióta fordult a köpeny
az ütközetben.

Jól választottam:
ismered utam
ismered keresztjeim.
Hangomnak öklöt adva
vésed a falakba
kemény törvényeim.

A világ, melyben
össsezárva élünk,
kedves nekem, bár úgy
lebegtet, mintha látszatot;
a buja szakadékot áthidalva
pirosposzgságra telnek
mindenkor a hasonlatok.

Utórezgések

Miféle fény
képez köztünk árkot,
a világ költözik szobámba
ha mozdul a vászon.

Dilemmák

Hogy szökhetni meg a közös múltból?
Hirtelen szabadságával mit kezdene
az aranykalitka féltett madara?
Cizellált térválasztójától örökre
elbúcsúzhat-e a hisztérikus rózsza?
Hogy hagyni el végleg a szavakat,
így vonva meg a katarziszit a szájától?